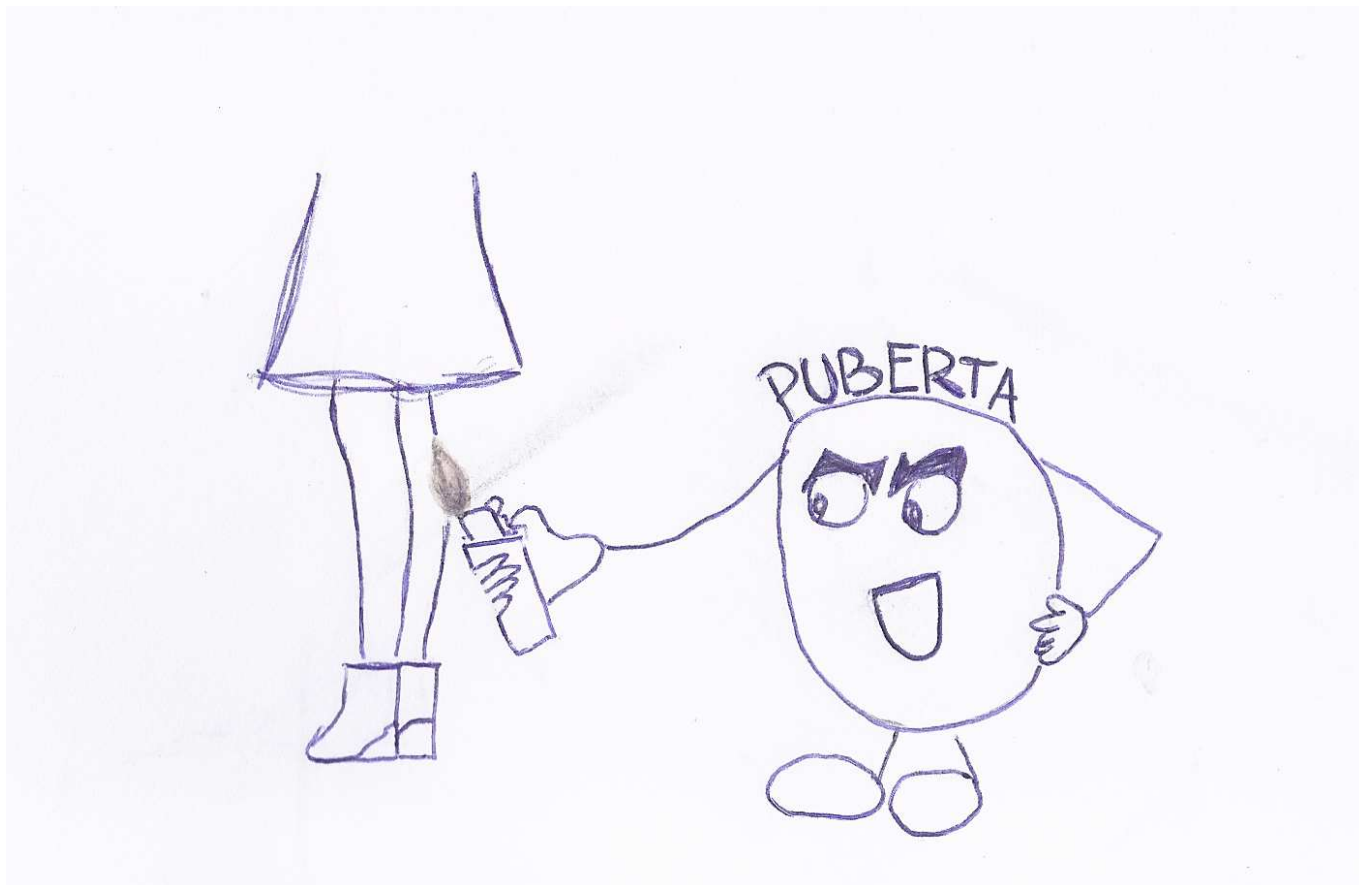

O zapalování lýtek

Je spousta věcí, které k pubertě a dospívání neoddělitelně patří. Bohužel zrovna zapalování lýtek je jednou z nich. To bych si klidně odpustila. Ale co by to zase bylo za život.

Poslední dobou pozoruji, že se četnost vyslovení věty "Holky já chci klukaaaa." mezi náma holkama během půl roku zvýšila téměř o sto procent. Během týdne také několikrát narazíme na téma romantických filmů a zvolání "Všichni mají kluka, jen já ne!". Jedinou útěchou nám je, že jsme na tom všechny úplně stejně, tudíž dalších pět nešťastnic a já.

Samozřejmě, že syndrom zamilování se, mám odjakživa. Ve školce jsem se tahala se svojí sokyní za vlasy, na základce jsme si posílali lístečky a dávali pusy na záchodech. Pak jsem přišla na gymplu, kde se všechno změnilo. Na chodbách, na obědech a u skříněk jsem se vídala s dospělými kluky, s kluky o několik let staršími a hlavně neskutečně krásnými. Byl to pro mě takový šok, že jsem prvních pár měsíců jen zmateně řešila, který z nich se mi vlastně líbí. Za krátko jsem přešla na formát "každý ročník se mi líbí jeden kluk", na kterém jsem vydržela celý nižší gympl a vlastně mi to vždy přesně vyšlo.

Zvláštní kapitolou na toto téma jsou přezdívky, které našim vyvoleným vždy dáváme. Nemůže se přeci stát, aby ostatní holky ze třídy zjistili, po kom naše srdce prahne. Začalo to jednoduchými, čistě pro zamaskování, často ve znění prvního předmětu, který nám v tu chvíli padl do oka. Jak ale dospíváme, krycí jména jsou stále propracovanější a propracovanější, až i my samy občas nevíme, koho tím ta druhá myslí. Nespornou výhodou je, že se můžeme o příčinách motýlů v břiše nevzrušeně bavit ve frontě na oběd, i když je pravda, že "Viděla jsem Martina Pavla!" "Ne, to byl Pavel Martin." se nesetkává s chápavými pohledy lidí kolem.

Na vyšší gympl jsem přišla nezatížená z předchozího ročníku a měla jsem tak úplně volnou ruku ve výběru. Jako asi každá holka ze třídy jsem doufala, že se najde někdo u nových prváků, ale to jsem se hluboce zklamala. Jediní kluci, kteří tam asi jsou, jsou Květák, Šprt, ten s tím hárem a Flanel. Jistě, o Flanelovi bych si stejně jako dvě mé souputnice mohla myslet, že je krásný, ale... ne. Šprt je krásný dokud nepromluví a Květák s image Harryho Stylese mě nebere. Takže letos nebude nic?

To by přeci má hlava nedopustila! Před pár dny jsme si s kamarádkou stěžovaly, jak je to na nic, když se nemáme do školy proč parádit a když nemáme koho vyhlížet na chodbách. Voilà! O tři dny později a mě je líto, že jsou prázdniny a nemůžu chodit po chodbách a nervózně vyhlížet kluka z mých snů. Doslova. Ale na tom teď nesejde.

Hlavním sdělením je, že se za těch pár let na gymplu nic nezměnilo a vše probíhá stále stejně, jako tehdy v primě. Jen s přibývajícimi měsíci se počet potenciálních obětí zvyšuje, protože mé nízké sebevědomí bere za vděk vším, od nepatrného úsměvu až po tupý výraz. Všechno přeci může být projevem lásky.

A tak tu sedím, sepisuji moje myšlenky ohledně zapálených lýtek, po fejsbůku řeším *"Myslíš, že to taky takhle řeší se svýma kamarádama?"* *"Hele, aspoň tě mužů ujistit, že i kdyby, tak tolik smajlíku jako ty nepoužil"*, užívám si babího léta za okny a oddaluji psaní Knihomolova ráje, protože je přeci jen příjemnější psát o lásce než o knížce.

Jedinou jistotou v tomto zběsilém období plném přezdívek a vykroucených krků tak zůstává věta ze začátku *"Holky, já chci kluka!"*.

From:

<http://www.bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

http://www.bethulda.cz/doku.php?id=zapalena_lytka

Last update: **2016/09/27 18:38**

